

Ngôi Mộ ("La tombe")

Guy De Maupassant (1850-1893) - Thân Trọng Thủy dịch

Ngày mười bảy tháng bảy năm một ngàn tám trăm tám mươi ba, lúc hai giờ rưỡi sáng, người bảo vệ khu nghĩa trang Béziers, sống trong ngôi chòi nhỏ cuối bãi tha ma bị đánh thức bởi tiếng ăng ẳng của con chó đang bị nhốt trong bếp. Ông liền xuống thì thấy con chó đang đánh hơi dưới cửa và sữa dừ dội như thể có tên du đảng nào đó đang lảng vảng quanh nhà. Vincent - tên người bảo vệ - liền lấy súng và thận trọng bước ra ngoài.

Con chó chạy về hướng đi tới khu mộ tướng Bonnet và dừng lại gần mộ chí Bà Tomoiseau. Người bảo vệ cẩn thận bước tới và thấy một vết sáng gần lối đi tới khu mộ Malenvers, ông len qua mấy nấm mộ và chứng kiến một hành vi thật ghê tởm. Một gã đàn ông đã đào xác một thiếu phụ vừa chôn hôm trước và gã đang kéo tử thi ra khỏi mộ. Một cây đèn bão nhỏ, trắng đục đặt trên một đồng đất, soi rọi cảnh tượng rùng rợn đó. Ông bảo vệ Vincent xông vào kẻ khốn nạn, quật ngã xuống, trói tay gã và giải về đồn cảnh sát. Đó là một luật sư trẻ trong thành phố, giàu có, được trọng vọng, tên là Courbataille.

Anh ta bị đưa ra xét xử. Công tố viên trình bày lại biên bản kinh khủng của trung sĩ Bertrand khiến cả phòng xử giận dữ. Những cơn phẫn nộ lan truyền trong đám đông. Khi quan tòa ngồi xuống, mọi người la lớn:

- Tử hình! Tử hình!

Ông chánh án vất vả lắm mới lập lại được trật tự. Ông trịnh trọng tuyên bố:

- Bị can có gì để bào chữa không?

Courbataille, người vốn không hề cần luật sư, đứng dậy. Đó là một thanh niên đẹp trai, cao lớn, tóc nâu, khuôn mặt cởi mở với những đường nét cương quyết, ánh mắt bạo dạn. Có tiếng huýt sáo từ đám đông. Không chút bối rối, anh ta bắt đầu nói bằng một giọng khàn khàn, lúc đầu hơi nhỏ rồi dần dần lên:

- Thưa ông Chánh án, Thưa quý vị bồi thẩm,

Tôi có rất ít điều để nói. Người phụ nữ mà tôi vừa xâm phạm mỗ mà đã từng là tình nhân của tôi, tôi đã yêu nàng. Tôi yêu nàng, không phải bằng tình yêu xác thịt, không phải bằng sự luyến ái của tâm hồn và con tim, mà bằng một thứ tình yêu tuyệt đối, trọn vẹn, bằng một niềm say đắm điên cuồng.

Xin hãy nghe tôi nói. Lần đầu tiên khi tôi gặp nàng, vừa trông thấy nàng là tôi có cảm giác rất lạ. Cảm giác đó hoàn toàn không phải là sự ngạc nhiên, không phải là sự ngưỡng mộ, cũng không phải cái mà người ta gọi là tiếng sét ái tình, mà đó là một cảm giác thoải mái tuyệt vời, y như tôi được ngâm mình trong nước ấm. Cử chỉ nàng quyến rũ tôi, giọng nói nàng làm tôi vui, ngắm thân hình nàng tôi vô cùng thích thú. Tôi có cảm tưởng như đã gặp, đã quen nàng từ lâu lắm. Nàng đã mang trong cơ thể nàng một phần của hồn tôi.

Nàng xuất hiện trước tôi như lời đáp cho tiếng gọi từ tâm hồn tôi, tiếng gọi mơ hồ không nguôi mà chúng ta hướng tới niềm hy vọng trong suốt hành trình cuộc đời. Khi tôi quen nàng nhiều hơn, sự mong muốn gặp lại nàng đã làm cho lòng tôi bồn chồn. Bàn tay nàng tiếp xúc với bàn tay tôi tạo ra một sự thích thú mà trước đây tôi chưa bao giờ tưởng tượng được, nụ cười của nàng rót vào mắt tôi một sự sung sướng lạ thường, khiến cho tôi muốn chạy, muốn nhảy, muốn lăn xuống đất. Nàng trở thành tình nhân của tôi. Còn hơn cả tình nhân, nàng là đời tôi Trong thế gian này, tôi không mong gì hơn nữa, tôi không muốn gì nữa, tôi không còn khát khao gì nữa.

Thế mà một buổi chiều, khi đi dạo xa hơn bờ sông một chút, chúng tôi mắc mưa. Nàng bị cảm lạnh. Hôm sau nàng bị sưng phổi và tám ngày sau nàng lìa đời. Trong giờ phút nàng hấp hối tôi quá ngạc nhiên và hoảng hốt nên chẳng hiểu và chẳng nghĩ được gì chín chắn. Lúc nàng chết, sự tuyệt vọng đến quá đột ngột khiến tôi choáng váng đến nỗi mất cả nhận thức. Tôi đã khóc.

Trong tất cả công đoạn kinh khiếp của việc mai táng, nỗi đau đớn mãnh liệt và dữ dội của tôi còn là nỗi đau điên dại, giống như một kiểu đau hình hài, thể xác. Rồi khi nàng đã ra đi, khi nàng đã ở trong lòng đất thì đầu óc tôi bỗng sáng suốt lại và tôi đã trải qua những đau đớn tinh thần, khủng khiếp đến nỗi ngay cả tình yêu nàng dành cho tôi cũng đứt ngang với giá ấy. Và trong tôi bắt đầu có ý nghĩ thường xuyên này: "*Tôi sẽ không còn gặp nàng nữa!*" Khi cứ ngẫm nghĩ suốt ngày về điều đó ta sẽ suy sụp tinh thần. Quý vị thử nghĩ coi! Quý vị yêu tha thiết một người, một người độc nhất vô nhị, trên thế gian này không làm gì có ai giống hệt người đó. Cô nàng dâng hiến cho quý vị, cô nàng và quý vị tạo nên

một sự hòa hợp diệu kỳ mà người ta gọi là **Tình Yêu**. Con mắt tươi sáng và đầy triu mến của cô nàng quý vị thấy như rộng lớn hơn cả khung trời, đẹp đẽ hơn cả thế giới. Cô nàng yêu quý vị. Khi nàng nói với quý vị, giọng của nàng rót vào tai quý vị cả một làn sóng hạnh phúc. Bất thành linh cô nàng biến mất.

Quý vị nghĩ coi! Không phải chỉ là biến khỏi quý vị, mà là biến mất mãi mãi. Cô ấy chết. Quý vị có hiểu chữ đó không? Không bao giờ. Không bao giờ. Không bao giờ! Cô ấy sẽ không bao giờ tồn tại ở bất cứ nơi nào nữa cả. Con mắt ấy sẽ không bao giờ nhìn nữa. Giọng nói ấy không bao giờ nói nữa. Trong tất cả giọng nói của nhân loại sẽ chẳng có giọng nói nào tương tự thốt ra những tiếng những lời giống như cách cô ấy đã thốt ra.

Sẽ chẳng bao giờ còn có một khuôn mặt giống như khuôn mặt cô ấy. Không bao giờ! Không bao giờ! Người ta cất giữ khuôn tượng, người ta bảo toàn những đường nét, dấu vết để tái tạo đồ vật cho giống hệt kích cỡ và màu sắc. Nhưng thân xác ấy và khuôn mặt ấy thì chẳng bao giờ xuất hiện lại trên cõi đời này. Và chẳng nếu có sản sinh ra hàng nghìn, hàng triệu, hàng tỉ con người hay

nhều hơn nữa thì ta cũng chẳng bao giờ gặp lại nàng ấy trong tất cả phụ nữ trong tương lai. Có thể gặp lại chăng? Chỉ nghĩ đến thôi là đã phát điên!

Nàng chỉ sống có hai mươi năm, không hơn. Và nàng đã biến mất mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi! Nàng đã suy nghĩ, nàng đã mỉm cười, nàng đã yêu tôi, không có gì nữa. Với tạo hóa, lũ ruồi chết đi vào mùa thu cũng như chúng ta. Và tôi đã nghĩ rằng thân thể nàng, thân thể tươi tắn, ấm áp, thật êm ái trắng trẻo, thật đẹp đẽ sẽ thối rữa trong đáy hòm dưới lòng đất Còn linh hồn của nàng, ý nghĩ của nàng, tình yêu của nàng thì ở đâu ?

"Không còn gặp lại nàng! Không còn gặp lại nàng!"

Ý nghĩ về cái xác phân hủy đó cứ ám ảnh tôi . Thế nhưng biết đâu tôi vẫn còn có thể nhận ra lại cái xác đó. Và tôi muốn nhìn lại nàng một lần nữa. Với một cái mai, một cái búa và một cây đèn bão, tôi ra nghĩa trang. Tôi nhảy qua bức tường và tìm tới cái huyệt mộ người ta chưa lấp hẳn. Tôi kéo quan tài ra và cạy một tấm ván lên. Một mùi hôi thối nồng nặc tởm lợm xông lên mặt tôi. Chao ôi! Chiếc giường của nàng thường thơm mùi hoa diên vĩ! Tôi mở áo quan ra, giơ cây đèn vào trong và tôi thấy nàng. Khuôn mặt nàng xanh xao, sưng húp trông rất dễ sợ. Miệng nàng chảy ra một chất lỏng màu đen.

"Nàng! Đó là nàng!" Tôi khiếp sợ. Nhưng tôi vươn tay tới mái tóc nàng để kéo gương mặt kinh khủng đó về phía mình.

Đúng lúc đó thì họ bắt tôi. Suốt đêm tôi giữ cái mùi hôi thối đó, mùi người yêu của tôi, giống như người ta giữ hương thơm của một người phụ nữ sau khi ôm ấp yêu đương.

Tùy quý vị muốn xử tôi thế nào thì xử".

Một sự im lặng khác thường đè nặng khắp phòng. Dường như người ta còn chờ điều gì đó. Các vị bồi thẩm lui vào phòng trong để nghị án. Ít phút sau, khi họ trở ra phòng xử, bị can hình như chẳng chút sợ hãi, cũng chẳng nghĩ suy gì.

Sau nghi thức thường lệ, ông chánh án báo cho anh ta biết rằng tòa tuyên vô tội. Anh ta chẳng có cử chỉ nào cả, còn cử tọa thì vỗ tay tán thưởng.

Thân Trọng Thủy (3/2017)
Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp : "La Tombe" của
GUY DE MAUPASSANT
(29/7/1884)

